

Sygn. akt III AUa 1207/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Magdalena Tymińska

Sędziowie: SA Magdalena Kostro-Wesołowska (spr.)

SO del. Bożena Lasota

Protokolant: st.sekr.sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r. w Warszawie

sprawy S. P.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość policyjnej renty inwalidzkiej

na skutek apelacji S. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 kwietnia 2015 r. sygn. akt XIII U 2609/14

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 sierpnia 2014 r., nr (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. ustalił dla odwołującego się S. P. prawo do renty inwalidzkiej III grupy w związku ze służbą w Policji oraz w związku z wypadkiem przebyłym w służbie, począwszy od 16 lipca 2014 r., z terminem badania kontrolnego w maju 2017 r. Rentę ustalono w wysokości 40% podstawy jej wymiaru, wynoszącej 4.683,03 zł, na którą to kwotę oprócz uposażenia zasadniczego i dodatków o charakterze stałym składa się miesięczna równowartość nagrody rocznej w wysokości 360,23 zł. W odwołaniu wnioskodawca domagał się uwzględnienia w podstawie wymiaru renty inwalidzkiej nagrody rocznej w pełnym wymiarze, tj. w wymiarze wypłaconym za rok 2014, twierdząc że w świetle obowiązujących przepisów do uposażenia obliczanego dla celów emerytalnych wlicza się nagrodę roczną, a nie miesięczną równowartość nagrody rocznej. Organ emerytalny wnosił o oddalenie odwołania i zasądzenie od odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł. **Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 20 kwietnia 2015 r. oddalił odwołanie (pkt 1) i zasądził od odwołującego się na rzecz organu emerytalnego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego (pkt 2).** Sąd ustalił, że odwołujący się (ur. (...)) pełnił służbę w Komendzie Powiatowej Policji w N. do 15 lipca 2014 r. Zgodnie z zapisami wystawionego 28 lipca 2014 r. przez Komendanta Powiatowego Policji w N. zaświadczenia o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych, należne uposażenie skarżącego na ostatnio zajmowanym stanowisku w lipcu 2014 r. wynosiło 4.683,03 zł. Uposażenie to uwzględniało miesięczną równowartość nagrody rocznej w wysokości 360,23 zł (k. 21 akt emerytalnych). Decyzją z 7 sierpnia 2014 r. organ emerytalny ustalił dla odwołującego się prawo do emerytury policyjnej począwszy od 16 lipca 2014r., tj. od dnia następnego po zwolnieniu ze służby oraz przyznał

prawo do zwiększenia emerytury z tytułu posiadania grupy inwalidzkiej pozostającej w związku ze służbą w Policji, do maja 2017 r. Wyliczona w decyzji podstawa wymiaru świadczenia emerytalnego odwołującego się uwzględniała wskazaną w ww. zaświadczeniu nagrodę roczną w wysokości miesięcznej, tj. 360,23 zł (k. 25 akt emerytalnych). Odwołującemu się za 6,5 miesiąca służby w Policji w 2014 r. (od 1 stycznia do 15 lipca 2014 r.) wypłacona została nagroda roczna w wysokości 2.341,53 zł (vide pismo Zastępcy Głównego Księgowego Naczelnika Wydziału Finansów Komendy Wojewódzkiej Policji w O. z 23 stycznia 2015 r., k. 23 akt sprawy).

Odwołujący się ma 48 lat, z zawodu jest technikiem mechanizacji rolnictwa. Zakwestionował naliczoną przez organ emerytalny w decyzji wysokość nagrody rocznej. W ocenie skarżącego pełna kwota otrzymanej w 2014 r. nagrody rocznej w wysokości 2.341,53 zł powinna zostać przyjęta do wyliczenia podstawy wymiaru jego świadczenia emerytalnego.

Podstawę czynienia ustaleń faktycznych stanowiły dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz w aktach emerytalnych, jak również zeznania odwołującego się. W ocenie Sądu treść dokumentów nie budzi wątpliwości, nie były one także kwestionowane przez żadną ze stron, zaś zeznania skarżącego są logiczne i konsekwentne oraz korelują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, z wyjątkiem sposobu obliczenia wysokości podstawy wymiaru emerytury. Sąd Okręgowy oddalił wnioski odwołującego się o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków - pracowników organu emerytalnego i Komendy Wojewódzkiej Policji w O. uznając ten dowód za zbędny do rozpoznania odwołania, bowiem kwota nagrody rocznej odwołującego się za 2014 r. oraz wyliczona wartość tej nagrody w wymiarze 1 miesiąca, przyjęta w zaskarżonej decyzji, odpowiadają kwotom wskazanym w zaświadczeniu o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych, wystawionym przez Komendanta Powiatowego Policji w N., którego to zaświadczenia odwołujący się nie kwestionował. Skarżący nie wskazywał innych nieprawidłowości w zaskarżonej decyzji, zatem, według Sądu, spór ograniczał się do sporu co do prawa a nie co do faktów. Dlatego też Sąd oddalił wnioski odwołującego się o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, gdyż nie miałyby one wpływu na treść rozstrzygnięcia, a ponadto dowód ten zmierzałby do zakwestionowania dowodu z dokumentu w sytuacji, gdy zgodnie z art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w zakresie ich działania stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne, stwierdzając że spór w sprawie sprowadzał się do tego, czy w podstawie wymiaru świadczenia emerytalnego odwołującego się (po zwolnieniu ze służby) winna zostać uwzględniona kwota nagrody rocznej, jaką rzeczywiście otrzymał w 2014 r. za czas do 15 lipca 2014 r., tj. 2.341,53 zł, czy też kwota stanowiąca miesięczny wymiar tej nagrody, tj. 360,23 zł. Rozstrzygnięcie sporu zasadzało się więc na dokonaniu wykładni obowiązujących przepisów. Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2013 r., poz. 667 ze zm., aktualnie jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 708, dalej jako: ustawa zaopatrzeniowa) prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala w formie decyzji w stosunku do funkcjonariuszy Policji, ... oraz członków ich rodzin - organ emerytalny określony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, z zastrzeżeniem ust. 2-4 i art. 33b. Legalna definicja „uposażenia” zawarta została w art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy, zgodnie z którym uposażenie oznacza uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym i nagrodą roczną, należne funkcjonariuszowi stosownie do przepisów o uposażeniu i nagrodach funkcjonariuszy.

Sąd Okręgowy w zakresie pojęcia uposażenia należnego odwołał się do uchwały Sądu Najwyższego, podjętej w sprawie II UZP 7/10. Sąd Najwyższy w uchwale tej przyjął, że pod pojęciem uposażenia należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku należy rozumieć uposażenie w wysokości odpowiadającej grupie uposażenia, do której zostało zaszerogowane zajmowane przez funkcjonariusza stanowisko służbowe. Sąd Najwyższy stwierdził, iż „uposażenie należne” jest pojęciem prawnym, mieszczącym w sobie uposażenie zasadnicze, dodatki o charakterze stałym i nagrodę roczną. Według § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 czerwca

2002 r. w sprawie warunków przyznawania policjantom nagród rocznych, nagród uznaniowych i zapomóg (Dz. U. nr 86, poz. 789) policjantowi pełniącemu służbę przez okres pełnego roku kalendarzowego przysługuje nagroda roczna w wysokości jednomiesięcznego uposażenia. W razie pełnienia służby przez część roku kalendarzowego, nagrodę roczną przyznaje się, z zastrzeżeniem ust. 3-4, proporcjonalnie do liczby pełnych miesięcy kalendarzowych służby. Okresy służby krótsze od miesiąca kalendarzowego sumuje się, przyjmując, że każde 30 dni służby stanowi pełny miesiąc kalendarzowy. W myśl § 3 cyt. rozporządzenia podstawę ustalenia wysokości nagrody rocznej stanowi miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, należne policjantowi w ostatnim dniu służby wliczanym do okresu, za który przysługuje nagroda. Sąd Okręgowy zaznaczył przy tym, że nagroda roczna nie jest gratyfikacją o charakterze uznaniowym, lecz świadczeniem nacechowanym automatyzmem w toku jej przyznawania - po sprawdzeniu, czy funkcjonariusz spełnia przesłanki, otrzymuje on nagrodę obliczoną w oparciu o przepisy rozporządzenia w sprawie nagrody rocznej. W ocenie Sądu Okręgowego, nie budzi wątpliwości, iż nagroda przyznana i wypłacona odwołującemu się za 2014 r. w wysokości 2.341,53 zł była nagrodą należną i obliczoną prawidłowo. Owa dodatkowa gratyfikacja przewidziana przepisami prawa została przyznana w postaci nagrody przysługującej na ostatnio zajmowanym przez niego stanowisku służbowym. Zatem na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej w związku z art. 3 ust. 1 pkt 8 tej ustawy powinna ona stanowić składnik podstawy wymiaru emerytury jako element uposażenia zdefiniowanego w powołanym już przepisie tej ustawy. Co więcej, taki sam zapis znajduje się w Informacji, zawartej w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury policyjnej. Zgodnie z pkt IV ust. 1 ww. Informacji, podstawę wymiaru policyjnej emerytury stanowi uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym i miesięczną wartością nagrody rocznej należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że prawidłowo wliczono do podstawy wymiaru emerytury kwotę odpowiadającą 1/12 narody rocznej wypłaconej skarżącemu w 2014 r. (tj. 2.341,53 zł / 6,5 miesiąca), tj. miesięczną wartość nagrody rocznej, a zatem decyzja jest prawidłowa. Samo nazwanie tego składnika nagrodą miesięczną (vide k - 22 akt rentowych) nie zmienia charakteru tego elementu uposażenia, którym jest miesięczna równowartość nagrody rocznej (vide pkt C zaświadczenia o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych).

Powyższe względy zadecydowały o oddaleniu odwołania (pkt 1) sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 11 ust. 2 oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490). Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę, a taką w niniejszej sprawie jest odwołujący się, ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowej obrony. W myśl art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wobec tego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw, by uznać, że w niniejszej sprawie zachodzą okoliczności do zastosowania tego przepisu, Sąd przyjął, że odwołujący się jest w stanie ponieść wydatek w wysokości 60 zł, tj. kwotę, jaką zasądzono tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego organu rentowego. Zdaniem Sądu otrzymywane przez odwołującego się świadczenie pieniężne przysługujące po zwolnieniu ze służby w Policji pozwala na uiszczenie takiej kwoty, która jest kwotą minimalną przysługującą w tego rodzaju sprawach. Nadto, odwołujący się wnosząc sprawę do sądu musiał się liczyć z tym, że w przypadku przegrania sprawy będzie zobowiązany do poniesienia takiego wydatku.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył odwołujący się. Apelujący podniósł, że wystawione przez Komendę Powiatową Policji w N. zaświadczenie z 28 lipca 2014 r. o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych, jest niezgodne z rozporządzeniem MSWiA z 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, gdzie w rozdziale 4 § 14 ust. 1 pkt 4 podano, że środkiem dowodowym potwierdzającym wysokość uposażenia dla celów emerytalnych jest zaświadczenie wystawione przez właściwy organ Policji. W przedmiotowym zaświadczeniu nie podaje się nagrody rocznej. Definicja „uposażenia” jest zawarta w art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy zaopatrzeniowej. Brzmi ona: „uposażenie - uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym i nagroda roczna należne funkcjonariuszowi stosownie do przepisów o uposażeniu i nagrodach rocznych”. Gdyby przyjąć wersję podaną przez komórkę kadrową Komendy Powiatowej

Policji w N., to zaświadczenie z 28 lipca 2014 r. nagrodę roczną naliczałoby dwa razy, raz w uposażeniu, a drugi raz samodzielnie, co świadczy o złym rozumieniu tego przepisu. Następnie komórka kadrowa Komendy Powiatowej Policji w N. w tym samym zaświadczeniu tworzy nowy bezprawny zapis - miesięczna równowartość nagrody rocznej w kwocie 360,23 zł.

Dalej apelujący podniósł, że organ emerytalny nie dokonał jakiejkolwiek weryfikacji zapisów zawartych w przedmiotowym zaświadczeniu w kontekście przepisów rozporządzenia MSWiA z dnia 18 października 2004 r. i ustawy zaopatrzeniowej i „sam na tej podstawie stworzył nowy bezprawny twór nagroda miesięczna: 360,23 zł, co świadczy o bezkrytycznym przyjęciu bezprawnego zaświadczenia”.

Sąd Okręgowy, według skarżącego, dokonał złej oceny materiału. Oparł się na zaświadczeniu o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych Komendanta Powiatowego Policji w N., które jest niezgodne z rozporządzeniem MSWiA z dnia 18 października 2004 r., zawiera bezprawne zapisy. W związku z nieprawidłowościami w zaświadczeniu z 28 lipca 2014 r. nie może być ono uznane przez Sąd Okręgowy jako przekonujący i rzetelny materiał dowodowy. Oddalenie przez Sąd wniosków o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków wskazanych w piśmie z 20 lutego 2015 r. uniemożliwiło poznanie specyficznego, tylko świadkom „znanego sposobu tworzenia podstawy prawnej niezgodnych z prawem sformułowań np. zaświadczenie o uposażeniu i nagrodzie rocznej, miesięczna równowartość nagrody rocznej, nagroda miesięczna i inne”, a w konsekwencji podanie innych kwot, różnych od nagrody rocznej, ujętych w zaświadczeniach.

Sąd powołując się na art. 244 k.p.c. nie uwzględnił, iż wydane przez Komendę Powiatową Policji w N. zaświadczenie i kolejne z Zakładu Emerytalno-Rentowego mogą być sporządzone bez uwzględnienia stanu prawnego i faktycznego i są co najmniej błędne.

Zdaniem skarżącego ze względu na powyższe bezpodstawne jest zaświadczenie o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych z 28 lipca 2014 r. wystawione przez Komendanta Powiatowego Policji w N. i dane w nim zawarte oraz oparte na tych danych wyliczenia i sformułowania organu emerytalnego w zaświadczeniu z 7 sierpnia 2014 r. i decyzji, ze względu na brak odniesienia do podstawy prawnej, tj. do ustawy zaopatrzeniowej i rozporządzenia MSWiA z 18 października 2004 r. Nie mogą więc stanowić o prawidłowości wyliczenia podstawy wymiaru emerytury. Stwierdzenie przez Sąd Okręgowy, iż nazwanie tego składnika nagrodą miesięczną nie zmienia charakteru tego elementu uposażenia przy powołaniu się na zaświadczenie o uposażeniu i nagrodzie rocznej do celów emerytalnych świadczy o tym, iż Sąd wydał wyrok opierając się o na pozbawionym podstaw prawnych materiale dowodowym.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę wyroku, tj. uwzględnienie odwołania i uznanie, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej podstawa wymiaru świadczenia składa się z uposażenia należnego funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, tj. 4.322,76 zł i nagrody rocznej w wysokości 2.341,53 zł, co daje łącznie 6.664,29 zł oraz zniesienia zwrotu 60 zł kosztów zastępstwa prawnego. **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.** S. P. odwołał się od decyzji organu emerytalnego z 7 sierpnia 2014 r. w przedmiocie ustalenia prawa do policyjnej renty inwalidzkiej kwestionując wysokość podstawy wymiaru tego świadczenia jako zaniżoną z tej przyczyny, że uwzględniono w niej nagrodę roczną nie w wysokości, w jakiej za rok 2014 została wypłacona (2.341,53 zł), ale jej miesięczną równowartość, wartość przypadającą na miesiąc służby w ostatnim roku jej pełnienia. Odpowiedź na odwołanie organu emerytalnego odnosiła się również do decyzji w przedmiocie prawa do policyjnej renty inwalidzkiej i jej wysokości. Zaskarżonym wyrokiem oddalone zostało odwołanie od tej właśnie decyzji, przy adekwatnym w komparacji wyroku oznaczeniu przedmiotu sprawy jako „o wysokość policyjnej renty inwalidzkiej”. Dlatego niezrozumiałe jest to, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy rozważał prawidłowość ustalenia podstawy wymiaru świadczenia pieniężnego z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy w postaci policyjnej emerytury, do której inną decyzją, również wydaną 7 sierpnia 2014 r. (ustalenia Sądu Okręgowego), zostało dla wnioskodawcy ustalone prawo z określeniem wysokości. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie może być wątpliwe, że o tym, czego dotyczy rozstrzygnięcie sądu i w jakim przedmiocie zostało ono podjęte, decyduje treść tego rozstrzygnięcia. W sprawie Sąd Okręgowy wyrokował w odniesieniu do odwołania od decyzji dotyczącej świadczenia w postaci policyjnej renty inwalidzkiej i w odniesieniu do tej decyzji, co nie może budzić wątpliwości w kontekście komparacji orzeczenia. Jednocześnie okoliczność, że w uzasadnieniu

wyroku Sąd odnosił się nie do podstawy wymiaru policyjnej renty inwalidzkiej ale świadczenia emerytalnego, nie może prowadzić do wniosku o nierozpoznanie istoty sprawy. Obowiązujące przepisy ustawy zaopatrzeniowej ustanawiają bowiem w zakresie podstawy wymiaru te same unormowania dla tych dwóch rodzajów świadczeń pieniężnych z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy służb mundurowych. Art. 5 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej stanowi bowiem, że podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, z zastrzeżeniem ust. 2-4 i art. 33b. Zatem wszystkie rozważania Sądu Okręgowego odnośnie do podstawy wymiaru emerytury odnoszą się i do podstawy wymiaru renty inwalidzkiej, o wysokości której, kwestionowanej jako zaniżonej, Sąd Okręgowy orzekł. Podstawa wymiaru obu świadczeń przyjęta w dwóch wydanych 7 sierpnia 2014 r. decyzjach jest identyczna, stąd zachowują aktualność wszelkie rozważania Sądu Okręgowego w tym zakresie. Rozważania te są co do zasady prawidłowe, z wyłączeniem jednak przypisania zaświadczeniu o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych, wystawionemu 28 lipca 2014 r. przez Komendanta Powiatowego Policji w N., charakteru dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 k.p.c. Poza tym w rozważaniach Sąd Okręgowy omawiając podstawy prawne przyznania nagrody rocznej odwołał się do przepisów już nieobowiązujących, jak i nie odniósł się wprost do zastrzeżeń wnioskodawcy, dlaczego nagroda roczna jako składowa uposażenia należnego funkcjonariuszowi stosownie do przepisów o uposażeniu i nagrodach funkcjonariuszy, na ostatnio zajmowanym stanowisku, jest przyjmowana nie w kwocie wypłaconej, tu w roku 2014 za 6,5 miesiąca służby w tymże roku, ale stanowiącej jej miesięczną wartość, proporcjonalnie do okresu służby, za który dokonano wypłaty. Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu odmowy przez Sąd Okręgowy dopuszczenia dowodu z zeznań zawnioskowanych świadków (pracowników organu emerytalnego i Komendy Wojewódzkiej Policji w O.) Sąd Apelacyjny uważa, że Sąd Okręgowy podjął prawidłową decyzję procesową uznając ten dowód za zbędny. Apelujący twierdzi, że oddalenie wniosku dowodowego „uniemożliwiło poznanie specyficznego, tylko świadkom znanego sposobu tworzenia podstawy prawnej niezgodnych z prawem sformułowań np. zaświadczenie o uposażeniu i nagrodzie rocznej, miesięczna równowartość nagrody rocznej, nagroda miesięczna i inne, a w konsekwencji podanie innych kwot, różnych od nagrody rocznej, ujętych w zaświadczeniach”. W ocenie Sądu Apelacyjnego, okoliczności związane z wystawieniem zaświadczenia o uposażeniu i nagrodzie rocznej dla celów emerytalnych, jak i z wystawieniem dokumentów na potrzeby postępowania przed organem emerytalnym i przesłanki prawne, jakimi kierowały się osoby je wystawiające, nie mają dla rozstrzygnięcia sprawy istotnego znaczenia, a przedmiotem dowodu są tylko fakty mające znaczenie istotne (art. 227 k.p.c.). Brak istotnego znaczenia po stronie okoliczności, które za pomocą dowodu z zeznań świadków miały być wyjaśniane, wynika przede wszystkim z tego, że zaświadczenie wystawione przez właściwy organ Policji stwierdzające wysokość uposażenia i nagrody rocznej dla celów emerytalnych nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c., podlega kontroli sądu powszechnego oraz było kwestionowane tylko ze względu na to, że wskazuje miesięczną równowartość nagrody rocznej a nie pełną - niesporną co do wymiaru - wysokość tej nagrody za rok 2014. Zważyć należy, że zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzi (jednolity tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 1148, dalej jako: rozporządzenie z 18 października 2004 r.) środkiem dowodowym potwierdzającym wysokość uposażenia dla celów emerytalnych jest zaświadczenie wystawione przez właściwe, ze względu na ostatnie miejsce pełnienia służby przez funkcjonariusza, organy Policji.

Stosownie do art. 218 § 1 k.p.a., w przypadkach, o których mowa w art. 217 § 2 pkt 2, organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu. Zaświadczenie jest aktem wiedzy, a nie woli organu i nie ma charakteru prawotwórczego, nie kształtuje bezpośrednio stosunku prawnego. Organ emerytalny w zasadzie jest związany zaświadczeniem właściwego organu Policji jako środkiem dowodowym, ale jednocześnie jego obowiązkiem jest badanie i ocena całokształtu sprawy o ustalenie prawa do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokości świadczenia z tego tytułu na podstawie przedłożonych dokumentów, zeznań świadków oraz innych dowodów, a także oświadczeń wnioskodawcy (§ 20 rozporządzenia z 18 października 2004 r.), co oznacza możliwość dokonania przez organ emerytalny oceny również dowodu w postaci zaświadczenia. W przypadku zaskarżenia decyzji organu emerytalnego w trybie wynikającym z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym,

a więc w drodze odwołania do sądu powszechnego, ostateczne ukształtowanie praw emerytalnych zwolnionego ze służby funkcjonariusza następuje po przeprowadzeniu stosownego postępowania w kierunku wyznaczonym przez odwołującego się. Sąd powszechny nie ogranicza się przecież do kontroli decyzji organu emerytalnego z punktu widzenia jej legalności, rozstrzyga merytorycznie co do istoty sprawy. Zatem w toku postępowania sądowego, z zastosowaniem wszelkich środków dowodowych (por. jeszcze art. 473 k.p.c.), może nastąpić weryfikacja zaświadczenia o wysokości uposażenia i nagrody rocznej dla celów emerytalnych. Brak takiej weryfikacji prowadziłby do iluzorycznej kontroli decyzji organu emerytalnego. W sprawie kontrola ta w zakresie wyznaczonym przez skarżącego dotyczy tego, w jakiej wysokości podlega uwzględnieniu w podstawie wymiaru świadczenia pieniężnego z zaopatrzenia emerytalnego nagroda roczna za 2014 rok, przy niespornej wysokości nagrody rocznej wypłaconej i jej miesięcznej równowartości. Wnioskodawca twierdząc, że w legalnej definicji pojęcia „uposażenie”, sformułowanej w art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy, ustawodawca posługuje się kategorią nagrody rocznej jako takiej, bez wskazania, że chodzi o jej miesięczny wymiar, domaga się uwzględnienia tej nagrody w podstawie wymiaru w wysokości 2.341,53 zł, a więc w wysokości faktycznie otrzymanej, podanej na żądanie Sądu Okręgowego przez Komendę Wojewódzką w O. (pismo z dnia 23 stycznia 2015 r., k - 23 a. s.). Wnioskodawca zatem wykładając ściśle literalnie przepis art. 3 ust. 1 pkt 8 w związku z art. 5 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej uważa, że nagroda roczna winna być wliczona w pełnej wysokości do podstawy wymiaru świadczenia.

Sąd Apelacyjny nie podziela tego stanowiska, uznając że Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że nagroda roczna podlega uwzględnieniu, ale w wysokości odpowiadającej kwocie tej nagrody za jeden pełny miesiąc. Jest tak, ponieważ, według Sądu Apelacyjnego, zwrot nagroda jubileuszowa, jakim posługuje się art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy zaopatrzeniowej, oznacza tę nagrodę w ujęciu jej wartości miesięcznej z następujących względów.

Podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, a uposażenie to, to uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym i nagrodą roczną, należne funkcjonariuszowi stosownie do przepisów o uposażeniu i nagrodach funkcjonariuszy (art. 5 ust. 1 i art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy zaopatrzeniowej). Podstawa wymiaru świadczeń pieniężnych z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy jest ujmowana w stosunku miesięcznym. Nagroda roczna, o której mowa w art. 110 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 355) - przepisy rozporządzenia w tym przedmiocie z 2002 r., na które powołuje się Sąd Okręgowy, nie obowiązują już od 20 września 2006 r. - jest świadczeniem pieniężnym (art. 108 ust. 1 pkt 2 ustawy o Policji), które nie stanowi składnika uposażenia policjanta, dlatego na potrzeby ustawy zaopatrzeniowej zdefiniowano pojęcie uposażenia, na które składa się i nagroda roczna. Nagroda ta jest odpowiednikiem świadczenia, które w stosunkach pracowniczych sfery budżetowej nosi nazwę dodatkowego miesięcznego wynagrodzenia. Wnioskodawca otrzymał nagrodę w roku 2014 za służbę w tymże roku, a więc nagrodę wyliczoną według zasad obowiązujących przed 1 czerwca 2014 r. (art. 15 ust. 1 - przepis przejściowy ustawy z dnia 24 stycznia 2014 r. o zmianie ustawy o Policji, ustawy o Straży Granicznej, ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, ustawy o Biurze Ochrony Rządu, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, ustawy o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego, ustawy o Służbie Więziennej oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2014 r., poz. 502). Według ówczesnego brzmienia art. 110 ust. 1 i 2 ustawy o Policji, policjantowi za służbę pełnioną w danym roku kalendarzowym przysługiwała nagroda roczna do wysokości jednomiesięcznego uposażenia, a jej wysokość była ustalana w relacji do okresu służby pełnionej w roku kalendarzowym, za który przysługiwała, z wyłączeniem okresów niewykonywania zadań służbowych z innych przyczyn niż wymienione w art. 121 ust. 1. Stosownie do mającego jeszcze zastosowanie § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie przyznawania policjantom nagród i zapomóg, a także sposobu tworzenia funduszu nagród i zapomóg dla policjantów (Dz. U. nr 251, poz. 1859, uchylone z dniem 9 października 2014 r.) podstawę ustalenia wysokości nagrody rocznej stanowiło miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, należne policjantowi w ostatnim dniu służby wliczanym do okresu, za który przysługiwała nagroda. Nagroda ta policjantowi zwalnianemu ze służby wypłacana była w terminie 14 dni od dnia zwolnienia (§ 6 ust. 1). Prima facie wydawać by się mogło, że literalne odczytanie przepisu art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy zaopatrzeniowej mogłoby ewentualnie prowadzić do konkluzji, że na uposażenie składa się kwota otrzymanej nagrody

rocznej, ale posłużenie się w ramach wykładni językowej regułami logiki, logicznego konstruowania wypowiedzi prowadzi do wniosku odmiennego, takiego jak zaprezentowany powyżej. W pojęciu uposażenia, stanowiącego podstawę wymiaru świadczenia pieniężnego z zaopatrzenia, pomieszczono mające charakter miesięczny uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym i następnie nagrodę roczną. Po myśli art. 100 ustawy o Policji uposażenie policjanta składa się z uposażenia zasadniczego i z dodatków do uposażenia. Uposażenie zasadnicze i dodatki do uposażenia o charakterze stałym są płatne miesięcznie z góry (art. 105 ust. 2). Jest to więc uposażenie miesięczne, wobec czego logicznym jest, że nagroda roczna również winna być przyjęta w ujęciu miesięcznym, czyli jej miesięczna równowartość. Taki rezultat interpretacyjny potwierdza również wykładnia celowościowa. Uwzględnienie w podstawie wymiaru świadczenia z zaopatrzenia emerytalnego nagrody rocznej nie może przecież skutkować podstawą wymiaru wyższą od uposażenia należnego funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, a do tego prowadziłyby zaliczenie - w każdym przypadku - nagrody rocznej w pełnej wypłaconej wysokości. Z całą pewnością nie taki był zamysł ustawodawcy, aby przy przejściu na zaopatrzenie funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby dodatkowe świadczenie pieniężne (dla policjanta) w postaci nagrody rocznej za służbę pełnioną w danym roku kalendarzowym wliczone było w całości do uposażenia zasadniczego i dodatków stałych, ustalonych i przyjmowanych w stosunku miesięcznym. Skoro jest to odpowiednik dodatkowego miesięcznego wynagrodzenia, to w sposób oczywisty „rozkłada się” na odpowiednią ilość miesięcy. Założenie racjonalnego ustawodawcy sprzeciwia prostemu matematycznemu dodaniu do wysokości elementów uposażenia ujmowanych miesięcznie składnika ustalanego (w odnośnym okresie) w relacji do okresu służby pełnionej w roku kalendarzowym.

Wobec powyższego w podstawie wymiaru policyjnej renty inwalidzkiej odwołującego się (funkcjonariusza, który rozpoczął służbę przed 1 czerwca 2014 r.) uwzględnia się miesięczną równowartość nagrody rocznej wyliczonej za rok 2014, wobec czego roszczenie o uwzględnienie tej nagrody w pełnej wysokości Sąd Okręgowy prawidłowo oddalił. W kwestii zasądzenia na rzecz organu emerytalnego od odwołującego się kosztów zastępstwa prawnego, Sąd Apelacyjny podzielił wywody Sądu Okręgowego jako w pełni trafne. Odwołujący się nie przywołał żadnego argumentu, który by je podważył. ***Kierując się powyższymi względami Sąd Apelacyjny z mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.***